

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Sobczak

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **A. J. J.**

skazanego z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 91 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 października 2013 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania,

prawomocnie zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 sierpnia 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 stycznia 2012 r.,

na podstawie art. 544 § 3 kpk w zw. z art. 542 § 1 kpk w zw. z art. 540 § 1 pkt 2 lit.

a kpk oraz art. 639 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić wniosek o wznowienie postępowania;**
- 2. obciążyć wnioskodawcę kosztami procesu za postępowanie wznowieniowe.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 23 stycznia 2012r., zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 17 sierpnia 2011r., A. J. J. został skazany za przestępstwo z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu

narkomanii (Dz. U. z 2012r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto wymierzono mu środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowych pochodzących z przestępstw.

Obrońca A. J. J. złożył wniosek o wznowienie postępowania, w trybie art. 542 § 1 k.p.k. w zw. z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., z uwagi na ujawnienie się nowych dowodów, nieznanymi wcześniej sądowi, wskazujących na to, że skazany nie popełnił przypisanego mu ciągu przestępstw. Żądanie to oparte zostało na pisemnym oświadczeniu E. L., w którym zawarto stwierdzenie, że niepowołanie go na świadka w procesie karnym skutkowało błędnym wyciągnięciem wniosków co do winy skazanego. Do wniosku zostało również załączone pisemne oświadczenie R. R. G., ale jego treści wnioskodawca już ani słowem nie skomentował.

W pisemnej odpowiedzi na wniosek prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek należało uznać za niezasadny. Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., postępowanie zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem sądowi, wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że wznowienie postępowania *propter nova* możliwe jest wyłącznie wtedy, gdy nowe fakty lub dowody z bardzo wysokim stopniem prawdopodobieństwa mogą podważyć ustalenia faktyczne dokonane w prawomocnie zakończonym procesie, a co za tym idzie doprowadzić do korzystniejszego dla skazanego niż pierwotnie rozstrzygnięcia. Co więcej, ich wartość dowodowa winna być oceniana w ścisłym powiązaniu z materiałem dowodowym będącym podstawą orzeczenia będącego przedmiotem postępowania wznowieniowego (por. postanowienia SN: z dnia 8 maja 2013r., sygn. V KO 21/13, Lex nr 1313142; z dnia 16 lipca 2013r., sygn. III KO 19/13, Lex nr 1341280; z dnia 21 listopada 2012r., sygn. IV KO 59/12, Lex nr 1228640). Ponadto to na wnioskodawcy leży obowiązek wykazania podstaw wznowieniowych (por. postanowienie SN z dnia 21 listopada 2012r., sygn. IV KO 62/12, Lex nr 1228641). Poza tym już w toku postępowania wznowieniowego

wskazywane przez stronę swobodne dowody muszą dawać możliwość nie tylko ich weryfikacji w świetle ustaleń dokonanych w pierwotnym procesie, ale również możliwość jakiegokolwiek oceny pod kątem nowości i przydatności merytorycznej dla sprawy. Ujmując rzecz nieco inaczej, należy stwierdzić: **podstawowym i poniekąd wyjściowym warunkiem, którym muszą odpowiadać nowe dowody w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., aby mogły wywołać skutek w postaci wznowienia procesu karnego, pozostaje z reguły ich rzeczowość i konkretność, umożliwiające w ogóle odniesienie zawartych w nich informacji do dokonanej w toku pierwotnego postępowania oceny materiału dowodowego.**

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, trzeba odnotować rzucającą się wręcz w oczy enigmatyczność danych zamieszczonych w zaoferowanych przez autora wniosku dowodach swobodnych w postaci dwóch pisemnych oświadczeń, opatrzonych podpisami E. L. (k. 7) i R. R. G. (k. 8). Ich treść sprowadza się w gruncie rzeczy do wyjątkowo ogólnikowych zapewnień o dysponowaniu szeroką wiedzą na temat osoby skazanego i o fałszywym pomówieniu go przez K. O. Tego rodzaju deklaracje, odznaczające się skrajną lakonicznością, nie były nawet w stanie dać asumptu do zestawienia ich z dotychczasowymi ocenami dowodów i dokonanymi na ich podstawie ustaleniami faktycznymi, nie mówiąc już o wywołaniu przeświadczenia o wysokim prawdopodobieństwie błędności skazania A. J. J. Z tych względów zbyteczne, a więc w jakimś sensie nieracjonalne, byłoby podejmowanie w myśl art. 546 k.p.k. czynności sprawdzających, o których mowa w art. 97 k.p.k., polegających na przesłuchaniu w sposób protokolarny mieszkających w Wielkiej Brytanii autorów obu pisemnych oświadczeń.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.